

Sunt tot mai mulți cei care consideră că știu cum s-au petrecut anumite evenimente doar fiindcă le-au fost contemporani. Adică, stând frumuseț în fotoliu, acasă, la București, să zicem, au știință despre ceea ce se întâmpla în același oraș, la o dată oarecare, doar fiindcă aveau informații, credibile și complete, socoteau ei, prin diverse mijloace, de la fața locului. Par la fel de convingși de acest lucru inclusiv cei care erau prin apropiere ori chiar în locul în care se petrecea un anumit eveniment. Concluzia, de aceea, pare foarte simplă... Istorie contemporană știe toată lumea și, nu-i așa, lucrurile sunt atât de clare încât nu mai este nevoie de prea multe interogații și documente. Și, eventual, pe cale de consecință, nici de istorici care să aibă ca domeniu principal de interes istoria contemporană! Oarecum firesc, așa putea spune, într-o țară în care datul cu părerea despre orice, fie că te pricepi, fie că nu, este o trăsătură definitorie a comportamentului general.

Se știe, un istoric onest este și trebuie să fie preocupat mereu de sursele primare de informare. Sau – așa cum ne explica un distins dascăl din Facultatea de Istorie din București, simplificând, într-o oarecare măsură, *ad usum Delphini* – istoricul are obligația de a se întreba mereu cine a spus primul un anume lucru și de unde știa.

Istoricul...

Maior
Florin ȘPERLEA
fsperslea@yahoo.com

O să fiți surprinși dacă vă voi spune că, într-un anume sens, e mai comod și mai spornic să te ocupi de... preistorie sau arheologie, decât de istorie contemporană, mai ales în România de astăzi! Fără să-i jignesc pe arheologii, pentru a căror dăruire profesională admirația mea este deplină, distincții confrăți într-ale muzei Clio nu par să aibă problemele pe care le au specialiștii în istorie contemporană. În timp ce primii sunt tributari puținelor mijloace documentare pe care le au la îndemână, descoperite mai degrabă întâmplător, istoricii care îndrăznesc să abordeze subiecte de strictă contemporaneitate sunt tot mai „îngropați” în mărturiile de tot felul pe care trebuie să le ia în seamă, să le ierarhizeze, să le compare, eliminând pe acelea care introduc informații false sau puțin verosimile. După cum este posibil, întocmai ca în cazul arheologilor, ca documente esențiale pentru înțelegerea unui anumit eveniment contemporan să lipsească din diferite motive.

Arheologii găsesc câteva cioburi, obiecte de podoabă sau niște oase și, dincolo de testele moderne (cu C14, de pildă), pot emite diferite opinii. Constații, cum vă imaginați, sunt prea puține, de obicei ele provin din aceeași breaslă, dar nu din partea „contemporanilor”! Pentru doar câteva ore, în 22 decembrie 1989, de pildă, un specialist în istorie contemporană este însă nevoit să citească sau să asculte numeroase opinii scrise sau înregistrate – care, unele, se contrazic în mod flagrant între ele, deși cei care le susțin spun că s-ar fi aflat, la un moment dat, în aceeași încăpere! – apoi trebuie să caute mărturiile documentare suplimentare, pentru ca, în final, cei care nu sunt de acord cu interpretarea propusă în urma confruntării mărturiilor disponibile (deh, contemporanii noștri care par să știe totul!) să fie gata să-l ostracizeze pe bietul istoric în lumea mediocriilor scribi de duzină, aplicându-i etichete de tot soiul, înainte de a se întreba dacă demersul acestuia se întemeiază sau nu pe minime principii profesionale, căci până la evaluarea onestității e cale tare lungă...

Am fost, în 22 decembrie 1989, în Sibiu, ca și alți colegi de școală militară pe care hazardul ne-a rânduit în mijlocul unor evenimente controversate, chiar în fața sediului Inspectoratului Județean al Ministerului de Interne, aflat peste drum de Școala Militară de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu”, al cărei elev eram atunci. Însă nu am îndrăznit niciodată, cu toate acestea, să spun că știu ce s-a întâmplat în Sibiu.

Iar pentru o asemenea atitudine am impresia că e nevoie mai degrabă de bun simț decât de cunoașterea meseriei de istoric...

O precizare: Realizatorul acestei rubrici ne trimite articolele de peste Ocean, unde beneficiază de o bursă de studii. Fotografia îl reprezintă pe prietenul nostru așa cum trăiește și studiază printre americani.

Într-un moment când nu puține sunt locurile unde oamenii își pun întrebări privind viitorul lor profesional am fost invitat la un dialog cu lideri conștienți de forța de persuasiune a presei militare. În acest mod ni s-a promis conectarea la ceea ce este nou și va deveni o realitate în procesul de transformare al Armatei României în acest an.

Am reținut câteva din ideile avansate de distincții mei interlocutori. Le semnalăm ca o reiterare a cadrului general de restructurare actuală a organismului militar românesc. O facem cu speranța că vom putea aduce la cunoștința beneficiarilor muncii noastre și alte aspecte, mult mai concrete, privind finalizarea, în 2008, a restructurării armatei, coordonatele acesteia fiind aprobate, anul trecut, prin hotărârea adevărată a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

Esența procesului constă în reducerea numărului de ofițeri și salariați civili concomitent cu creșterea numărului de subofițeri, de soldați și gradați voluntari. Primul motiv îl constituie nevoia certă de încadrare a posturilor vacante din structurile luptătoare cu ofițeri tineri. Al doilea este necesitatea creșterii numărului de soldați și gradați voluntari din marile unități de luptă, cerință realizată deja în armatele statelor membre ale NATO.

La ora actuală, este definit un calendar clar pentru anul 2008. Sunt identificate deja modalitățile de aplicare a Hotărârii CSAȚ. Și există cadrul normativ necesar pentru punerea acesteia în aplicare.

Vestea bună? Reducerea nu va afecta structurile/unitățile luptătoare, deoarece reorganizarea acestora poate fi considerată încheiată, corespunzând cu proiecția de forțe pe care ne-am propus-o.

O realitate ce nu poate fi ocilită? Nu s-a realizat redu-

apare necesară intensificarea formării ofițerilor pe filiera indirectă. În această privință s-ar impune totuși conștientizarea diferențelor de doribile și obiective dintre cele două categorii de profesioniști. Altfel se pot ivi situații tragi-comice. Sigur că acest proces de

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

BISTURIUL RESTRUCTURĂRII

cerea concomitentă a efec-tivelor din structurile centrale și de conducere. Efectul îl cunoașteți. Se constată, pe ansamblu, menținerea unei ponderi prea mari a ofițerilor cu grade superioare. Reducerea numărului lor este considerată singura soluție pentru asigurarea efec-tivelor necesare de ofițeri comandanți de sub-unități în structurile luptătoare. Observ totuși că există pericolul „de a se tăia” funcții libere din statul de organizare, rămânând pe posturi, bine mersi, și semeni pentru care țelul suprem îl constituie rezistența la modernizare, dorința păstrării, cu orice preț a status-quo-ului, doar pentru încă doi sau trei ani de... personală stagnare profesională, cu calculate avantaje financiare.

Reducerea menționată este considerată o cerință presantă, deoarece numărul de ofițeri formați pe filiera directă, prin intermediul academiilor militare nu este suficient. Așa

restructurare nu reprezintă o schimbare spectaculoasă față de ceea ce s-a întâmplat până în prezent, nici din punct de vedere al efec-tivelor totale ce trebuie reduse și nici din punct de vedere al implicațiilor sociale pentru cei aflați în această situație.

În etapele anterioare - asumate curajos, dar dureros, de promoțiile instruite cu iluzia deținerii în raniță, la absolvirea școlii militare, a bastonului de... mareșal - au fost desființate mari unități de luptă.

În 2008 se vizează restructurarea comandamentelor și a structurilor centrale. Ceea ce implică reproiectarea unora dintre acestea, mai ales a celor din sistemul de învățământ și instruire datorită cerințelor impuse de profesionalizarea Armatei României și de suspendarea serviciului militar obligatoriu pe timp de pace. Sunt obiective a căror concretizare este așteptată de multă vreme. Materializarea lor ar trebui să evite perpetuarea așa-zisei

protecții sociale, prin care neperformanții au fost menținuți bine-mersi, ici-colo, prin locuri călduțe, remunerate cât să se bucure de tihnă și acasă...

Intenția generoasă este ca actuala etapă a restructurării să reprezinte o șansă reală acordată tinerilor militari. Așa să fie!

Rămâne doar ca bisturiul restructurării să fie mânăuit inteligent de cei ce doresc un organism militar românesc comparabil, la toate nivelele, cu structurile similare aliene. Iar informațiile pe care le datorăm camarazilor noștri să le primim în flux continuu. Deoarece doresc concret să știe ce îi așteaptă. Principiile s-au înțeles. Să vedem măsurile.

P.S.: N-am bănuț că serialul inserat în acest colț de pagină va stârni atâta interes în rândurile rezerviștilor. Îi mulțumesc predecesorului meu, generalul Gheorghe Văduva pentru mesajul său: „Felicitări pentru Jurnal (ne)cenzurat, pentru găsirea celui echilibrat între a lovi în impostori și a remarca și sublinia lucrurile valoroase. Totdeauna trebuie să existe un echilibru și o bună măsură”. Serialul va continua, în numărul următor.

culoarea din cârlig

CUVINTE PE STADION

Ion Al. RONCEA

Știu! Cine cunoaște șarada expresiei din titlul acestei rubrici s-ar putea indigna și ar putea chiar exclama: „Ptiu, drace, chestia asta am mai citit-o, am mai auzit-o, am mai văzut-o pe undeva!”.

Fac o mărturisire aici și acum! „Culoarea din cârlig” îmi aparține și încă mai cred că este metafora vieții mele. Cu această expresie eu mi-am câștigat pe vremuri revolute dreptul la dizidență.

Era o trestielnică și sfioasă revoltă împotriva dictaturii cuvintelor transformate în lozinci a căror folosire ditirambică ne secătua bruma de sensibilitate. Doreai culoare? Musai să-ți moi pensula minții în steag și să desenezi belșugul galantarelor în

cele trei culori. În galantare, însă, doar cârligele goale... și-atunci? Ne mai rămăneau doar cuvintele de-al căror cârlig puteam atârna din belșug pofta noastră de viață.

Cine a trăit perpetuu plăcerea lecturii ca gimnastică a minții nu poate să nu saliveze intelectual gândind în conotațiile posibile oferite de „Culoarea din cârlig”. Limbajul esopic și-a avut epoca lui de aur. Era suficient să rostesc în cercurile intime parola „colorii...” și frunțile se descrețeau, salamul cu soia avea o altă savoare, fumam „Carpați” și gestul nostru se încărca din belșug cu demnitate națională. Ce vremuri, domnule, ce vremuri...

Singurul loc unde „culoarea...” devenea amorfă ca mesaj era stadionul. Îmi amintesc cu

nostalgie că mergeam pe stadion și huiduiam, fluieram, deveneam prieten la cataramă cu cetățeanul de lângă mine, care și el huiduia, fluiera... Consonanța atitudinilor se metamorfoza în stare de spirit și puteam apoi suporta cu stoicism cenușul cotidian pe care, din lipsă de alte culori oficiale libere la vedere îl coloram în roz.

Toate aceste mărunte bucurii ale vieții avea să ni le „fure”... „loviluția”. Invadându-ne democrația originală, specific românească, am apucat-o, fiecare ins cum a putut, pe calea tranziției. Evenimentele decembriste, în loc să ne adune pe stadioane, ne-au plimbat prin tot felul de piețe și gări până când am obosit, ni s-a făcut lehamite și ne-am retras fiecare în propriul interior. Grimasei inteligent mascate i-a luat locul

rânjetul hulpav. Ironiei fine, înjurătura groasă! Atitudinii moralizatoare, bâta și scaltoaca însoțite de hăhăiala și lălăiala generalizate, aburcate pe sticla micilor ecrane, ca pe un podium al performanței.

... E iarnă plină. Mă gândesc că va începe returul. Mă voi întoarce pe stadion și tare mi-e teamă că n-am să mai dau peste cetățeanul de altădată. Îl voi căuta precum acul în carul cu fân. Așa cum, iată, căutând bruma de culoare din cârligul vieții cea de toate zilele, în loc s-o văd și s-o pipăi, m-au apucat nostalgiile.

NOTA DIRECTORULUI: Începând din acest număr, revine în coloanele săptămânalului nostru un talentat gazetar, care, sub pretextul unei aparente cronici sportive, ne va reaminti, cu har, regulile uitate ale buneii cuviințe. Contăm pe noua Culoare din cârlig...

Directorul Trustului de Presă
al Ministerului Apărării:
colonel dr. Ion PETRESCU

www.presamil.ro; tpa@presamil.ro

Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET.
Taxele poștale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598-1980.

ISSN1223-3641. 00399. C. 167/2008

ADRESA REDACTIEI:
București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4,
sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382.
Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXXX

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat la S.C. R-WEP S.C.S.

Închiderea ediției
– luni, ora 14.00